

Arrest

nr. 203 583 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep Bayangi te behoren. U verklaarde geboren te zijn in de stad Limbe op 4 november 1991. Toen u nog heel klein was, verdween uw vader. U ging naar de basisschool en secundaire school in Limbe. Toen u ongeveer elf jaar oud was, huwde uw moeder opnieuw met een man, genaamd H. J. (...), die afkomstig was uit het dorp Kembong. Uw familie verhuisde daarop naar het dorp Kembong, maar u bleef in de stad Limbe wonen, op de campus van uw secundaire school. In de vakanties, bezocht u uw familie in Kembong. Nadat u was afgestudeerd van de middelbare school, ging u werken als elektricien.

U voegde zich eveneens bij uw familie, in het dorp Kembong, en ging in het huis van uw moeder en stiefvader wonen. In de nacht van 3 op 4 oktober 2017, werden er in uw dorp Kameroense militairen vermoord. Zij waren er reeds eerder gestationeerd omwille van problemen in het Engelstalig gebied van Kameroen. Er is immers een afscheidingsbeweging actief in Kameroen, en sinds enkele jaren breken er vaak rellen uit rond de datum van 1 oktober. De militairen waren in uw dorp Kembong gestationeerd om te voorkomen dat de Zuid-Kameroense vlag werd gehesen, die symbool staat voor het verzet. Er werden echter vier van hen gedood in de nacht van 3 op 4 oktober 2018. Eén van hen werd voor uw huis vermoord. U en uw familie hebben zijn lichaam 's morgens gevonden. De politie werd erbij gehaald, en u, uw broer en stiefvader werden door de politie ondervraagd. Daarna vertrok de politie. Dezelfde dag, rond ongeveer vijf uur, vertrok u naar het huis van een vriendin van uw moeder, genaamd T. L. (...), gelegen in hetzelfde dorp Kembong, om er elektriciteit te leggen. U werd opgebeld door een vriend, genaamd C. (...), die u vertelde dat de politie uw broer, een vriend van uw broer en uw stiefvader had gedood. Hij raadde u aan te vluchten. Hierop nam u contact op met T. L. (...), en zij vroeg u om naar de stad Mamfé te komen. U ging erheen.

Diezelfde avond, op 4 oktober 2018, had T. L. (...) een afspraak in de stad Douala, en zij nam u mee naar deze stad. Ze bracht u onder in een groot huis van haar broer A. (...). U vertelde A. (...) alles wat die dag was gebeurd. A. (...) stond toe dat u in het huis verbleef tot de situatie zou overwaaien. De volgende dag werd u door A. (...) meegenomen naar een traditionele dokter. U moest er zweren dat u zou zwijgen over alles wat in het huis gebeurt, en dat u niets ging communiceren aan de buitenwereld. U werd daarna aangesteld als poortwachter van het huis. Regelmatig zag u wagens binnenrijden met doodskisten. Deze wagens begaven zich naar een ruimte achteraan het huis. U wist niet wat er in deze ruimte gebeurde. Een aantal maanden later, op 28 januari 2018 ging u toch kijken wat er met de doodskisten gebeurde. U zag dat er in de ruimte geld werd gedrukt, en dat A. (...) en zijn kompanen verwickeld waren in witwaspraktijken. U werd echter ontdekt, en daarop heeft A. (...) u alles uitgelegd over deze criminele activiteiten. A. (...) gaf u ook een opdracht. Op 29 januari 2018 moest u containers, gevuld met vals geld, naar een tankstation brengen. Op weg naar dit tankstation, werd u echter gecontroleerd door de politie en opgepakt.

Toen u ondervraagd werd door de commissaris van het politiebureau, meldde die u dat u werd gezocht wegens moord op Kameroense militairen in het dorp Kembong, en dat u nu ook beschuldigd werd van valsmunterij. In ruil voor het kwijtschelden van uw beschuldigingen, moest u zijn homoseksuele partner worden. U stemde toe uit angst. De volgende dag, wanneer u samen met de commissaris op weg was naar een hotel, zei u dat u honger had. De commissaris stopte daarop bij een bakkerij. U slaagde erin uit de auto te ontsnappen, en u vluchtte terug naar het huis van A. (...). A. (...) bleek niet in het huis aanwezig, dus u belde hem op via een telefooncel. Hij zei dat u zich naar een hotel moest begeven. Daar aangekomen, voegde A. (...) zich bij u. Na overleg met zijn – vermoedelijke – overste, beslisten zij u het land uit te smokkelen, omdat zij bang waren dat u hen anders kon verraden bij de politie. Daartoe liet A. (...) een man oproepen, genaamd F. (...). Deze man regelde voor u een visum naar de stad New Dehli, in India. U vertrok naar India, samen met F. (...), op 6 februari 2018. Daar aangekomen, heeft u, samen met F. (...), een visum aangevraagd voor Litouwen. Dit werd u echter niet toegestaan. Er werd uiteindelijk beslist om u naar België te brengen. Begin maart 2018 reisde u van New Dehli naar de stad Mumbai, in India. Vanuit Mumbai, reisde u – zonder visum – naar Brussel. U kwam aan op de Nationale Luchthaven van Zaventem op 2 maart 2018. U werd door de grenspolitie gecontroleerd, en er werd vastgesteld dat u geen reisdocumenten bij zich had. Daarop werd u in het gesloten centrum Caricole geplaatst, in Steenokkerzeel. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 2 maart 2018.

B. Motivering

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst, dient vastgesteld, dat u opvallend tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor het verlaten van uw dorp, Kembong, en die dus de oorzaak zijn van uw vlucht naar de stad Douala. De verklaringen die u hieromtrent heeft afgelegd voor de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stroken niet met uw verklaringen afgelegd voor de medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CVGS). Voor de DVZ, verklaarde u immers dat er op 4 oktober 2017 Kameroense soldaten werden gedood in het dorp Kembong (zie Vragenlijst DVZ, punt 3.5, p.1). Het lichaam van één van deze soldaten werd teruggevonden voor uw huis. U stelde dat de politie ter plaatse kwam, en de inwoners ondervroeg. Later die dag kwam een nieuw regiment soldaten aan in het dorp. Ze sloegen de inwoners en ze staken de huizen van het dorp in brand. Ze doodden ook een aantal inwoners, waaronder uw broer, genaamd E. Y. (...). Uw moeder en zus vluchtten naar Nigeria. Verbazend genoeg, stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud met de medewerker van het CGVS, dat uw broer, diens vriend en uw stiefvader werden gedood op 4 oktober 2017 (gehoorverslag CGVS, p.3), maar dat uw dorp pas werd platgebrand in de maand december van het jaar 2017 (gehoorverslag CGVS, p.19-20). U stelde voor het CGVS dat uw moeder en zus pas in de maand december van het jaar 2017 naar Nigeria zijn gevlucht. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen danig opvallend zijn, omdat ze duidelijk tegenstrijdig zijn. Dat u voor de DVZ zou vertellen dat de moord op uw broer, en de vlucht van uw moeder en zus naar Nigeria, gevolgen waren van een wraakactie van het leger, namelijk het platbranden van uw dorp op 4 oktober 2017, maar voor het CGVS zou verklaren dat uw broer gedood werd op 4 oktober 2017, en het platbranden van uw dorp – en dus ook de vlucht van uw moeder en zus - slechts in de maand december van het jaar 2017 gebeurde, is geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde gebeurtenissen in het dorp Kembong, en uw daaropvolgende vertrek uit het dorp, ten gevolge van deze gebeurtenissen.

Bovendien, heeft u eveneens merkbare tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de handelingen die u stelde op 4 oktober 2017, de dag dat uw problemen in het dorp Kembong zijn begonnen. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u op het moment van de door u genoemde gebeurtenissen – het doden van uw broer, het platbranden van uw dorp, en de vlucht van uw moeder en zus naar Nigeria – niet thuis was, maar dat u nadien was thuisgekomen en het gebeurde u werd verteld (zie Vragenlijst DVZ, punt 3.5, p.1). U besloot daarop het dorp te verlaten, en u kreeg een lift van een – door u niet nader genoemde – man. U heeft deze man alles over de gebeurtenissen verteld, en deze man bracht u uiteindelijk naar zijn huis in de stad Douala. Wanneer u voor de ambtenaar van het CGVS de kans kreeg om uw problemen in vrij relaas opnieuw uiteen te zetten, verklaarde u – verbazend genoeg – nooit naar de plaats van het gebeurde te zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaarde dat u op het moment van de moord op uw broer niet aanwezig was in uw huis, maar dat één van uw buren u had opgebeld, en had verteld wat er was gebeurd. Daarop, heeft u contact opgenomen met T. L. (...), de vriendin van uw moeder, en bent u onmiddellijk naar de stad Mamfe bent gevlucht. Geenszins vermeldde u voor het CGVS dat u zou zijn teruggekeerd naar de plaats van de moord op uw broer, en dat u met een onbekende man zou zijn meegereden naar de stad Duale.

Dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de aanleiding van uw vertrek uit uw dorp Kembong, is danig opvallend, aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken. Deze gebeurtenissen zijn namelijk de bron van uw verdere problemen, en de uiteindelijke oorzaak voor uw vertrek uit Kameroen. Dat u over deze gebeurtenissen dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen zou afleggen, is dan ook geenszins aannemelijk. Zodoende, wordt de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen gebeurtenissen, en de geloofwaardigheid van uw verdere problemen in Kameroen, die een gevolg waren van deze gebeurtenissen, ernstig ondermijnd.

Daarenboven, stroken uw verklaringen eveneens niet met de berichten die werden teruggevonden in de media over de gebeurtenissen te Kembong. Na grondig onderzoek van de beschikbare informatie, werden over de door u aangehaalde gebeurtenissen wel degelijk enkele artikels teruggevonden in de media. Deze artikels werden toegevoegd aan het administratieve dossier. Danig opvallend is dan ook de vaststelling, dat deze artikels gewag maken van het door u genoemde incident op datum van 18 december 2017. Deze informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – geeft aan dat er inderdaad vier Kameroense militairen werden gedood in het dorp Kembong. Als vergelding voor deze moorden, werden verschillende dorpen, waaronder het dorp Kembong, aangevallen door het Kameroense leger.

De dorpen werden platgebrand, en het merendeel van de bevolking vluchtte naar Nigeria. Deze gebeurtenissen gingen echter door op 18 december 2017, en niet op 4 oktober 2017, zoals u verkeerdelijk beweerde. Bij verder onderzoek online en in beschikbare media, werd geen enkel gelijkaardig incident teruggevonden op datum van 4 oktober 2017. Nochtans, verklaarde u voor de medewerker van de DVZ dat zowel de moord op de Kameroense militairen, als de daaropvolgende vergeldingsacties van het leger, op datum van 4 oktober 2017 doorgingen (zie Vragenlijst DVZ punt 3.5, p.1). Voor de medewerker van het CGVS verklaarde u dat de moord op de vier militairen, en de vergeldingsacties, twee aparte incidenten waren: het eerste ging door in oktober 2017, en het tweede in december 2017. Het dient dan ook opgemerkt, dat naast het feit dat uw verklaringen voor de DVZ en het CGVS onderling tegenstrijdig zijn, deze ook strijdig zijn met objectieve informatie over het door u genoemde incident, dat werd teruggevonden in de media. Zodoende, kan enkel worden vastgesteld, dat deze incoherentie met mediaberichten, enkel verder afbreuk doet aan de reeds ernstig ondermijnende geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens, bleek u, nadat u op 4 oktober 2017 uit het dorp Kembong was gevlucht omwille van de door u aangebrachte feiten, de gebeurtenissen in het door u achtergelaten dorp Kembong op geen enkele manier meer te volgen. Nochtans, stelde u dat uw broer, diens vriend en uw stiefvader er, diezelfde dag van uw vlucht – 4 oktober 2017 – gedood werden (gehoorverslag CGVS, p.3). Eveneens, zijn uw moeder en zus in de maand december van het jaar 2017 naar Nigeria gevlucht (gehoorverslag CGVS, p.12 en p.20). Gezien de omstandigheden waarin u uw dorp Kembong, en uw familie die in het dorp woonde, heeft achtergelaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op zijn minst zou proberen de gebeurtenissen in het dorp op te volgen, en informatie in te winnen over uw familie. Dit bleek echter geenszins het geval. Zo bleek in de loop van het persoonlijk onderhoud, dat u op geen enkele manier op de hoogte was van de verdere ontwikkelingen in uw dorp Kembong, na de moordpartij op 4 oktober 2017. Gevraagd wat er was gebeurd met uw moeder en zus op het moment dat uw broer, diens vriend en uw stiefvader werden vermoord [op 4 oktober 2017], antwoordde u dat u uw moeder niet meer kon bereiken (gehoorverslag CGVS, p.19). U had het verschillende keren geprobeerd, maar uiteindelijk kon u pas uw vriend C. (...) bereiken wanneer u in India was – in de maand februari van het jaar 2018 – en deze vertelde u dat het dorp Kembong door militairen werd platgebrand, in de maand december van het jaar 2017, en dat alle inwoners naar Nigeria zijn gevlucht. U stelde uw moeder niet meer te hebben gehoord sinds 4 oktober 2017 (gehoorverslag CGVS, p.20). Eveneens, wist u niet wat er nog met uw moeder was gebeurd in de periode tussen 4 oktober 2017 en het incident in december 2017, waarbij uw dorp Kembong werd platgebrand. U wist ook niet of er na de moord op de vier militairen, en de daaropvolgende dood van uw familieleden, arrestaties waren verricht in het dorp. Wanneer u een tweede keer werd gevraagd wat er met uw familie was gebeurd na het incident op 4 oktober 2017, bleek u dit absoluut niet te weten, omdat u het dorp had verlaten (gehoorverslag CGVS, p.22). Evenmin, wist u wat er was gebeurd met het lichaam van uw broer nadat u was vertrokken uit het dorp, en of hij al dan niet werd begraven. Het is dan ook zeer weinig begrijpelijk dat u nauwelijks informatie heeft over de verdere ontwikkelingen in uw dorp Kembong, nadat uw broer en stiefvader er werd gedood, en nadat u er uw moeder en zus heeft achtergelaten. Het is uitermate merkwaardig dat u zowel over uw directe familieleden, als over de militaire ontwikkelingen in het dorp Kembong, absoluut niets bleek te weten. Sterker nog, u heeft klaarblijkelijk niet eens geprobeerd om informatie over het dorp, en uw familie aldaar, in te winnen. Zo stelde u niet te weten wat er met het lichaam van uw broer is gebeurd, omdat niemand wist waar u was, en u het ook niet heeft gevraagd (gehoorverslag CGVS, p.22). Wat betreft arrestaties in uw dorp, stelde u het eveneens niet te hebben gevraagd, omdat u met niemand nog contact had (gehoorverslag CGVS, p.20). Er werd u dan ook gevraagd of u geen contact meer kon opnemen met uw vriend C. (...), die u telefonisch op de hoogte had gesteld van de dood van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.19), en u zei – verbazend genoeg – dat u inderdaad zijn nummer had (gehoorverslag CGVS, p.20). U vervolgens gevraagd om welke redenen u dan niet eerder contact met C. (...) had opgenomen – u had immers slechts contact met hem opgenomen wanneer u reeds in India was -, stelde u dat u zijn nummer wel had, maar niet zijn naam, en dat u toevallig zijn nummer had ontdekt wanneer u door uw Whats App-berichten aan het zoeken was (gehoorverslag CGVS, p.20). Het dient opgemerkt dat deze verklaringen gewoonweg verbijsterend zijn. Dat uw vriend C. (...) u op 4 oktober 2017 op de hoogte stelde van de dood van uw broer, diens vriend, en uw stiefvader, maar dat u hem nadien slechts in de maand februari van het jaar 2018 terug zou contacteren omdat u niet wist of u zijn nummer had, snijdt absoluut geen hout. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u wel degelijk alles in het werk zou stellen om informatie over uw dorp Kembong, en uw familie aldaar, in te winnen. Dat u vertelde uw vriend C. (...) ongeveer vijf maanden niet te hebben opgebeld omdat u niet wist of u zijn nummer had, is simpelweg niet geloofwaardig. Uw verklaring voor deze desinteresse omtrent uw dorp en familie, namelijk dat u reisde met een andere telefoon en zo niet op de hoogte was van het nummer van uw vriend, is dan ook absoluut niet afdoende.

Maar ook uw andere verklaringen voor uw nalatigheid zijn uitermate weinig logisch. Wanneer u werd gevraagd of u uw moeder of uw vriend C. (...) nog had gehoord vóór uw vertrek naar India, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p.21). U zei dat niet in uw hoofd te hebben en bang te zijn dat ze [de autoriteiten] u op het spoor zouden komen, mocht u uw moeder of vriend contacteren. Maar ook deze verklaringen zijn allerm minst overtuigend. Te meer, gezien u, indien u werkelijk bang was om uw familie en vrienden te contacteren, zelfs niet eens probeerde om de gebeurtenissen in de media op te volgen. U stelde enkel dat u iets had gezien over de moorden op de inwoners, en het branden van huizen, maar niets anders, omdat het internet in Kameroen, en in uw dorp, is afgesloten. U stelde dat u [in die periode] niet online kon gaan om dingen te posten (gehoorverslag CGVS, p.21). De krant heeft u niet eens echt gecontroleerd, omdat u weg ging om uw eigen leven te redden. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw verbijsterend zijn. Er werd u dan ook opnieuw gevraagd om welke redenen u geen informatie probeerde in te winnen over uw familie en het dorp, maar ook uw daaropvolgend antwoord hield geen steek. U stelde namelijk dat u wist dat uw broer en stiefvader [oom] waren gedood, dat uw moeder niets meer kon doen, en dat uw broer en stiefvader niet uit de dood konden opstaan. Gezien ze [de autoriteiten] u zouden vermoorden, moest u dus zelf verder gaan, en rennen voor uw leven. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen allesbehalve overtuigen. Indien u werkelijk enkel dacht aan het redden van uw eigen leven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u op zijn minst uw vriend C. (...) opnieuw zou contacteren om informatie te verzamelen over de verdere ontwikkelingen in uw dorp, mogelijke arrestaties en zoektochten omtrent uw persoon. Dat u geen enkele fatsoenlijke poging deed om voor welke reden dan ook informatie in te winnen over uw dorp Kembong, uw familie die er gestorven was, of uw familie die er nog leefde, is dan ook danig onaannemelijk. Te meer, omdat – zoals hierboven reeds werd gesteld – wel degelijk informatie over dergelijke incidenten terug te vinden is in de media.

Aldus, kan worden besloten dat, wat betreft de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het dorp Kembong, de geloofwaardigheid van de door u geopperde gebeurtenissen ernstig wordt ondermijnd door, aan de ene kant, uw tegenstrijdige verklaringen [zowel onderling tegenstrijdig, als tegenstrijdig aan de beschikbare informatie], en aan de andere kant, een beduidende desinteresse uwentwege omtrent de gevolgen van deze gebeurtenissen. Zodoende, kan er niet worden vastgesteld dat deze gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden, en kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de daaropvolgende door u genoemde feiten, die zich hebben afgespeeld in de stad Douala.

Echter, bovenstaande vaststelling indachtig, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt in de stad Douala.

Ten eerste, werd hierboven reeds vastgesteld dat uw verklaringen voor de medewerker van de DVZ en de medewerker van het CGVS omtrent de manier waarop u in de stad Douala bent aangekomen duidelijk tegenstrijdig zijn. Om die reden wordt de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die zich aldaar hebben afgespeeld, reeds ernstig ondermijnd.

Ten tweede, bleek u tijdens uw verblijf in het huis van de broer van T. L. (...), genaamd A. (...), op geen enkele manier plannen te hebben gemaakt voor de toekomst, of te hebben gedacht aan het oplossen van uw situatie. Nochtans, stelde u vier maanden in het huis te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, p.23). Gevraagd of u er in die vier maanden ooit aan gedacht heeft om verder te reizen, of verder te vluchten, antwoordde u dat u in het huis mocht blijven tot alles overgewaaid was, en dat u terug naar het dorp zou kunnen (gehoorverslag CGVS, p.23). U voegde eraan toe dat hij [A. (...)] u vertelde dat u in het huis mocht verblijven, en dat u nergens anders heen moest. Gevraagd of u het huis dan ooit kon verlaten, stelde u dat u na de eed [voor de traditionele dokter] niet meer helder nadacht, en dat hij [A. (...)] u vertelde dat de politie u zocht en zou vermoorden. U heeft er dus, op een bepaald moment, niet meer aan gedacht om te vertrekken. Gevraagd of u dan plannen had voor de toekomst, wanneer u in Douala woonde, antwoordde u dat u daar niet aan dacht op dat moment (gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u in die vier maanden dan niet over uw situatie heeft nagedacht, antwoordde u dat er niets was om over na te denken, omdat u niemand meer had in het dorp [Kembong], mocht u teruggaan, en dat de militairen in het dorp u zoeken. Gevraagd of u dan voor altijd in het huis zou blijven, en of u misschien een ander plan had, zei u nergens over na te denken op het moment dat u in het huis was. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen volstrekt verwonderlijk zijn, en bovendien wars zijn van enige logica. Zo stelde u immers, aan de ene kant, dat u in het huis van A. (...) mocht blijven tot u kon terugkeren naar uw dorp, Kembong, en alles zou zijn overgewaaid, terwijl aan de andere kant reeds hierboven werd vastgesteld dat u de situatie in het dorp Kembong geenszins volgde tijdens uw verblijf in Douala, waardoor u dus niet eens zou weten wanneer u zou kunnen terugkeren naar het dorp.

Daarnaast, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u tijdens een verblijf van vier maanden in een benarde situatie, zou nadenken over de toekomst en een oplossing voor uw situatie. Dat u dit op geen enkele manier heeft gedaan is dan ook danig weinig aannemelijk, en bevestigd enkel uw desinteresse voor uw eigen problemen.

Te meer, omdat er geen aanwijzingen waren dat u nog steeds werd gezocht door de Kameroense militairen, in tegenstelling tot wat A. (...) beweerde (gehoorverslag CGVS, p.23). Gevraagd of u ooit geweten heeft dat de politie u nog steeds zocht na uw vlucht uit het dorp Kembong, zei u dat u onmiddellijk naar het huis [van A. (...)] bent gegaan, en dat hij [A. (...)] degene is die buiten de stad gaat, en dat u er zelf dus niets over weet. Gevraagd of ze [de autoriteiten] dan ooit naar Lidia zijn gekomen om u te zoeken, of misschien het huis in de stad Douala – waar u verbleef – hebben bezocht, stelde u dat u niet werd gezocht omdat ze niet wisten waar u was. U zei aan niemand te hebben verteld waarheen u ging, dus dat men het ook niet kon weten. Daarenboven, stelde u ook geen enkel ander probleem te hebben gekend in de stad Douala, alvorens u werd gearresteerd voor criminele activiteiten (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde binnen te blijven omdat u bang was om gearresteerd te worden. Er dient opgemerkt dat u, in de vier maanden voordat u werd gearresteerd omwille van valsmunterij, geen enkel probleem heeft gekend in Douala, en dat u zelf aangeeft dat de autoriteiten u niet zouden kunnen vinden omdat u niet had verteld waar u heen ging. Dat u in deze omstandigheden op geen enkele manier heeft nagedacht over het opnieuw opbouwen van een eigen leven, of desnoods verder reizen, is dan ook danig weinig geloofwaardig.

Ten slotte, bleek u met uw eigen, geldig Kameroens paspoort het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.4). Dit paspoort was eveneens voorzien van een geldig Indisch visum. Dat u met uw eigen paspoort Kameroen per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Kameroense autoriteiten werd gezocht. U stelde uw paspoort te hebben aangevraagd in de maand december van het jaar 2016, omdat iedereen in Kameroen een paspoort nodig heeft (gehoorverslag CGVS, p.5). U stelde dat het paspoort vijf jaar geldig was. Het is dit Kameroens, geldig en in de stad Douala aangevraagd paspoort, dat u gebruikte om uw land, Kameroen, te verlaten. Bij uw vertrek uit Kameroen, op 6 februari 2018 (gehoorverslag CGVS 1, p.4), heeft u geen enkel probleem gekend bij de controle van uw paspoort door de douane (gehoorverslag CGVS, p.8). De smokkelaar, genaamd F. (...) (gehoorverslag CGVS, p.5), ging gewoon met u mee tot bij de douane (gehoorverslag CGVS, p.8). Indien u werkelijk zou zijn gezocht door de Kameroense overheid en het Kameroense leger, vanwege beschuldigingen van moord op vier Kameroense militairen in uw dorp Kembong, dan is het zeer weinig aannemelijk dat u met uw eigen paspoort het land zou kunnen verlaten. Dat u hier wél toe in staat was, wijst er enkel op dat u geenszins door de Kameroense overheid werd gezocht. Bovendien, stelde u eveneens door de Kameroense politie te worden gezocht omdat u uit hun handen was ontsnapt, en bovendien had ontdekt dat de commissaris van de politie in de stad Douala homoseksueel was (gehoorverslag CGVS, p.16-17). Dat u zomaar met uw eigen paspoort uw land Kameroen heeft kunnen verlaten, terwijl u voor meerdere redenen, en door verschillende takken van de Kameroense overheid, werd gezocht, zoals de Kameroense politie en het Kameroens leger, is dan ook danig weinig aannemelijk.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor oorlog tussen het Franstalige en Engelstalige deel van Kameroen, die u aanhaalde bij uw aanhouding door federale politie in België (zie verslag Asielaanvraag (vervolg)), dienen de hiernavolgende vaststellingen gedaan.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging (RvV, nr. 129 056 van 10 september 2014).

Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter geenszins dat u in geval van een terugkeer naar Kameroen een dergelijk reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen.

Wat betreft de door u neergelegde kopieën van de geboortecertificaten van uzelf en uw broer, kan enkel worden vastgesteld dat u en uw broer E. Y. (...), wel degelijk in de stad Limbe, in Kameroen, zijn geboren, hetgeen in het kader van uw asielaanvraag niet in vraag werd gesteld. Wat betreft de kopie van uw rijbewijs, afgegeven in de stad Limbe, kan worden vastgesteld dat u inderdaad in het land Kameroen leefde, maar dit document draagt niets bij aan de door u beweerde vervolgingsfeiten die in Kameroen zouden hebben plaatsgevonden.

Wat betreft de foto's die u heeft afgegeven en waarop de vermoorde militair te zien is die voor uw huis zou zijn gevonden, dient opgemerkt dat op geen enkele manier objectief kan worden vastgesteld of deze beelden inderdaad over de incidenten in kwestie gaan.

Wat betreft het door u neergelegde medisch attest over uw oog, dient vastgesteld dat u geen enkele vrees in verband hiermee heeft aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting van de principes van het procedurele luik van voornoemde bepaling, past verzoeker deze theorie als volgt toe op onderhavig dossier:

"In voorliggend dossier liet verwerende partij na een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar alle relevante element aangehaald door verzoeker gedurende zijn interview. Verzoeker legt in detail verklaringen af betreffende zijn problemen in zijn land van herkomst, meer bepaald in zijn regio van herkomst, zijnde het Engelstalige deel van Kameroen. Verzoeker stelt bij zijn aanhouding door de federale politie te vrezen voor een oorlog tussen het Franstalige en Engelstalige deel van Kameroen. Verzoeker verklaard derhalve in duidelijke bewoordingen dat hij als Engelstalige Kameroener een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest, alwaar de Franstalige meerderheid aan de macht is.

Verwerende partij stelt omtrent zijn vrees als Engelstalige Kameroener voor een oorlog met het Franstalige gedeelte van Kameroen het volgende vast:

"Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C285/12, Diakité/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

staatlozen). Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreigingen (RvV, nr. 129 056 van 10 september 2014). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter geenszins dat u in geval van een terugkeer naar Kameroen een dergelijk reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen."

Verwerende partij onderzoekt derhalve het conflict tussen de Franstaligen van Kameroen en de Engelstaligen enkel en alleen op basis van het zijn van een "binnenlands gewapend conflict", zij laat echter na de redenen van deze onrust aan een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te onderwerpen. Uit verschillende landenrapporten blijkt dat het zijn van een Engelstalige Kameroener op zich reeds een reëel risico inhoudt voor een schending van artikel 3 EVRM. Zij worden blootgesteld aan verregaande sociale discriminatie door zowel medeburgers als overheidsfiguren, zij worden regelmatig het slachtoffer van arbitraire detentie, zij lopen het gevaar om aangevallen en gefolterd te worden of zelfs buitengerechtelijk vermoord te worden.

"Recent violent unrest has also aggravated pre-existing social tensions between Anglophones and Francophones. Hate speech and attacks on Anglophones have both proliferated since September, creating a palpably tense atmosphere. In state media, the Southwest's governor referred to the protesters of 22 September as "dogs" and the minister of communication described them as "terrorists". The pro-government media and certain Francophone intellectuals imply that Anglophones are all secessionists.¹⁷ Some journalists working for Vision 4 - a television channel financed by powerful backers of the regime - consider the demonstrators to be terrorists and, in September, advised the government "to call a state of emergency in the Anglophone regions, make mass arrests, search houses (including those belonging to ministers), and conduct surveillance operations on the Anglophones of Yaoundé".¹⁸ On Facebook, some Francophones have celebrated the repression and number of deaths, while also vowing more deaths on subsequent occasions.¹⁹ After 22 September, Anglophones living in the Francophone parts of the country, particularly in Yaoundé and Douala, have been targeted: arbitrary arrests in taxis, house searches without warrants, and mass detentions of Anglophones have taken place in Yaoundé neighbourhoods with large English-speaking communities such as in Biyem-Assi, Melen, Obili, Biscuiterie, Centre administratif and Etoug-Ebe. Many of these arrests were made by police officers and gendarmes on 30 September. A number of Anglophones have reported being insulted by Francophones in the markets. In their places of work, Francophones have asked them "what were they still doing in Yaoundé and why didn't they go back home to their filthy Bamenda?"²⁰ Anglophones are suffering a deep malaise as a result; they feel hated and more marginalised than ever before. In the words of one Anglophone public official: "Perhaps the Francophones are right about us spoiling their country. Now we need secession so that we can all live in peace. That will bring back the peace". High-ranking Anglophones officials feel under surveillance, and one of them said: "Here in the ministry everyone is suspicious of everyone else. You have to be discreet, and keep to yourself".²¹ Feeling watched, this elite has become more discreet and inward-looking. (International Crisis Group (ICG), Cameroon: A Worsening Anglophone Crisis Calls for Strong Measures , 19 October 2017, Crisis Group Africa Briefing N°130)

'Anglophone activists claim that the two provinces, with roughly one fifth of national population but producing over half of the GDP, have been marginalized by a predominately French-speaking government. In 2014, the UN Committee for the Elimination of All Forms of Racial Discrimination expressed concern at reported inequality between English- and French-speaking populations in the enjoyment of their rights, as did the Independent Expert on minority issues in the same year. (...) Since strike action began in October 2016 at least six demonstrators have been shot dead and hundreds arrested. The strike was started by English-speaking lawyers and teachers, who were protesting against the increasing use of French in the courts and schools. Images of students being teargassed and beaten in November 2016 at the English-speaking University of Buea spread rapidly on social media. The UN Special Rapporteurs on minority issues and on the rights to freedom of peaceful assembly and association called for dialogue and for the authorities to respect human rights norms. In January 2017, the Cameroonian authorities shut down the internet in English-speaking areas in an effort to curb dissent; the UN has also condemned this as a violation of free speech rights. The shutdown lasted three months and had a serious impact on the local economy." (Minority Rights Group International, World Directory of Minorities and Indigenous Peoples - Cameroon : Anglophones, October 2017)

"E) General Observations:

There has been generalized and systematic violation of human rights both by the state and the population. While the state has been arresting, arbitrary detaining the leaders and other peaceful demonstrators, extra-judicially killing and shutting down of internet services in the concerned regions, in reaction the population has been destroying some state infrastructures. The military sent there has been using war weapons on the unarmed population. Tear gas was used in the North West Regional Hospital where many people who had come for various health problems were hospitalized. The imagery centre, the tuberculosis unit, and the nursery where there are new born babies were particularly affected.

a) Arbitrary Arrest and Detention :

About 1000 youths with ages ranging from 17 to 25 years have been arrested and the arrest continues. Many of them are taken to Youande and detained incommunicado in unknown places under life threatening conditions; overcrowding, inadequate food, limited medical care, and deplorable hygiene and sanitation condition as it is generally the case. In Yauande there are no family members and friends to provide them basic necessities and government does not do. It is also alleged that many have already died and some are losing parts of their bodies due to constant beatings. By transferring them to Yaounde constitute violation of section 2 (1) of Chapter two of the Cameroon Criminal Procedure Code dealing with arrests. This in itself constitutes enforced disappearances which is an aspect of grave torture not only for the victims but also for their family members and friends.

b) Extrajudicial killings:

Security initially tried to disperse the protest using tear gas but suddenly began to shoot live ammunition into the crowd, killing many on spot. Many of those wounded later died in various health institutions. These unlawful killings constitute grave violation of the right to life and security of person. Extrajudicial execution is practised in Cameroon in a systematic manner. In 2008 and 2011 protests, hundreds were summarily executed and this recent one only goes a long way to show how the government of Cameroon is failing in its responsibility to protect its citizens." (Written statement submitted by the Centre for Human Rights and Peace Advocacy, a non-governmental organization in special consultative status, 7 maart 2017, A/HRC/34/NGO/174)

"Le Comité prend note de la position de l'État partie selon laquelle le recours à la force était nécessaire et proportionné pour réprimer des revendications corporatistes et séparatistes du mouvement social anglophone lors des manifestations qui ont eu lieu entre novembre et décembre 2016 et le 1er octobre 2017 au nord-ouest et au sud-ouest du Cameroun. Toutefois, selon différentes sources, plusieurs personnes auraient été sévèrement battues par les forces de sécurité et de défense, au moins 17 personnes auraient été tuées par balle, plus de 500 personnes auraient été arrêtées sans mandat d'arrêt, y compris dans des hôpitaux, et au moins 362 personnes seraient poursuivies pour terrorisme devant des tribunaux militaires. Tout en notant la libération de certains manifestants sur ordre du Président de la République et l'ouverture d'enquêtes sur les décès enregistrés, le Comité regrette que l'État partie n'ait pas répondu aux demandes de renseignements visant à savoir quels sont le nombre de manifestants toujours en détention et l'évolution des enquêtes en cours et si d'autres enquêtes ont été ou vont être menées sur l'usage excessif de la force lors des manifestations et sur les détentions arbitraires (art. 2, 12, 13 et 16)" (Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants, Observations finales concernant le cinquième rapport périodique du Cameroun, 15 november 2017, CAT/C/CMR/CO/5)

"Accounts of arrests and detentions report the inhuman and degrading treatment meted out by police forces and the military. Dozens of people are also reported missing.

Despite the relative calm since last Sunday's violence, several people are still being subjected to arrests and acts of intimidation. This tension is not limited to the Southwest and Northwest regions. In Yaoundé, in neighbourhoods mainly inhabited by English speakers, raids and arrests in private houses are reported to have been conducted without warrants. A decree has been issued by the governors of these two regions, imposing restrictions on freedom of movement, expression, assembly and protest on the whole of civil society. Internet access has once again been suspended. Despite the expiration of these administrative measures, tensions persist.

For a year now, the Northwest and Southwest regions of Cameroon have been the site of protest movements demanding that greater attention be paid to the rights and cultural specificities of the Anglophone minority (20% of the population), who feel marginalised by central power. Faced with the lack of dialogue, as well as arrests and repression, some movements are now demanding a return to federalism or access to independence. Until now, the government has resisted numerous calls to invite the different parties to an inclusive dialogue, leading to a headlong rush into violence." (International Federation for Human Rights, Cameroon: Death toll rises in Anglophone regions after severe repression, 5 October 2017)

"Today this same radical wing is betting on war, despite the cost in terms of human lives - some sixty civilians, sixteen members of the army and police officers, as well as an indeterminate number of secessionist fighters have already been killed. This bet could prove counterproductive, because the military response will only feed the cycle of violence, make the population more receptive to separatist ideas, and strengthen the position of supporters of the armed struggle at the core of the secessionist movement. Reports were made, including by traditional chiefs, of abuses and serious human rights violations committed by soldiers in the Manyu division." (International Crisis Group, Cameroon's Anglophone Crisis: Dialogue Remains the Only Viable Solution, 21 december 2017 ; <https://reliefweb.int/report/cameroon/cameroon-s-anglophone-crisis-dialogue-remains-only-viable-solution>)

Een terugkeer naar Kameroen is derhalve in eerste plaats niet mogelijk gelet op het reële risico op een schending van zijn rechten onder artikel 3 EVRM, gelet op het feit dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep, zijnde de Engelstalige Kameroeners.

Dat verwerende partij derhalve, gelet op de informatie die zij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had moeten voeren naar de risico's verbonden aan het lidmaatschap van deze groep. Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat zulk een onderzoek heeft plaatsgevonden.

Dat verwerende partij tevens had moeten onderzoeken wat het lot is van de geweigerde Engelstalige asielzoekers in Kameroen. Verwerende partij had immers minstens op de hoogte moeten zijn van de gevaren hieromtrent. Dit in eerste instantie gelet op het gegeven dat de Verenigde Naties reeds het volgende heeft gesteld:

"UNHCR, the UN Refugee Agency, has learned with great concern of the forced return by Nigeria of 47 Cameroonians, who were handed over to the Cameroonian authorities on 26 January 2018.

Most of the individuals in question had submitted asylum claims. Their forcible return is in violation of the principle of non-refoulement, which constitutes the cornerstone of international refugee law.

The returns were carried out despite UNHCR's efforts and engagement with the authorities. UNHCR reminds Nigeria of its obligations under international and Nigerian law, and urges the Nigerian Government to refrain from forcible returns of Cameroonian asylum-seekers back to their country of origin.

We also urge the Government of Cameroon to ensure that the group is treated in accordance with human rights law and standards." (UNHCR, UNHCR Condemns forced returns of Cameroon asylum-seekers from Nigeria, 01 februari 2018, <https://www.ecoi.net/en/document/1423425.html>)

Dat voorts verschillende landenrapporten melding maken van schendingen van het artikel 3 EVRM bij terugkeer. Dat dit niet enkel het geval is voor personen die het land op irreguliere wijze hebben verlaten, doch ook voor teruggestuurde asielzoekers, zij worden immers aanschouwd als zijnde landverraders en criminelen.

"In principle, deporting states first contact the consulate of the country to which they want to deport a person. By issuing a laissez-passer, deportee-receiving states confirm the nationality of and guarantee safe passage for persons to be deported. As repressive practices by the Cameroonian state are still alive in public memory, many Cameroonian deportees prefer to call family members before being deported. These family members are then charged with locating contacts at the airport (preferably in the police) who, in return for some financial recompense, will guarantee safe passage and avoid preventive detention and the threat of imprisonment. Even if deportees have a laissez-passer, police officers may still ask them to "regularize their situation" by paying CFA Franc 150,000, plus a further 50,000 for the costs of detention (approximately €300 in total). When faced with the threat of New Bell prison, many deportees understandably prefer to pay." (Maybritt Jill Alpes, Airport Casualties: Non-Admission and Return Risks at Times of Internalized/Externalized Border Controls, 17 September 2015, <http://www.mdpi.com/2076-0760/4/3/742/htm>)

"Even armed with this information, Rights For Ail has struggled to gain access to deportees who are usually whisked away by authorities soon after touching ground in the capital, Yaoundé. "They mostly make us wait outside [arrivals], or when we mention a name, they deny they're on the passenger list," said Schuler, who said four recent attempts to meet deportees at the airport had failed. She added that Cameroonian police were informed about the arrival of failed asylum seekers by Interpol, and that the returnees are often viewed as criminals.

According to Schuler, after being questioned by police at the airport, they are usually transferred to Kondengui Central Prison, where they are charged with a crime, often forgery of documents, which is punishable by up to three years in jail. Those not immediately imprisoned often go into hiding and are difficult to trace. "We were in touch with one individual [who was deported] from the UK who has been back for two years and has not even seen his own children," said Schuler.

Ramos of Justice First said NGOs trying to monitor and assist asylum seekers deported to DRC have experienced similar problems. "People are very frightened," she told IRIN. "Also, anything that's going to happen to [the deportees] doesn't happen at the airport, it will happen elsewhere."

According to Ramos' report, several of the returnees she interviewed were allowed to leave the airport but were arrested soon afterwards." (Irin news, New network monitors deportee abuses, 13 March 2013, <http://www.irinnews.org/report/97637/new-network-monitors-deportee-abuses>)

"• Researcher, Migration Law Section (Free University Amsterdam), (2015): Although imprisonment is no longer systematic, deportees may nonetheless face detention, monetary extractions and threats of imprisonment upon arrival. Even if deportees have a laissez-passer, police officers may still ask the deportees to "regularize their situation" by paying CFA Franc 150,000, plus a further 50,000 for the costs of detention (approximately €300 in total).²⁹ Cameroon criminalizes attempts to emigrate through irregular means. The offense of "attempting to emigrate illegally" is based on national law defining how nationals and foreigners are legally permitted to exit and enter the country (Law 1990/043), as well as on a definition of fraud in the Cameroonian Criminal Code.³⁰ Cameroonians who are prosecuted for this offence, in case of non-admittance at a foreign border for the use of fraudulent documents, will normally be provisionally detained for one or two weeks — unless they buy themselves out (€ 30 - € 2000) and may further face convictions to one month imprisonment, or a longer, suspended, conviction of two to six months, and/or to fines of 20.000 (€30) - 200.000 CFA (€ 300). In case of boarding denials, the punishment will be slightly less severe and amount to three to six months imprisonment and fines of 50.000 (€ 75) —150.000 CFA (€225). Even returnees who are not issued with arrests warrants during the time of their criminal prosecution, are de facto detained for one week prior to their release. Detention conditions at the airport, at the judicial police and at the court house are degrading and inhumane, with no access to water, food and beds.³¹" (Stichting Landelijke Ongedocumenteerden Steunpunt, Post-Deportation risks: A country catalogue of existing references, juni 2017, <http://www.stichtinglos.nl/sites/default/files/los/Country%20Catalogue%20Post%20Deportation%20Risk%20DEF.pdf>)

Een bijkomend rapport stelt dat, indien de betrokkene een verwijderde asielzoeker betreft, deze ervan wordt verdacht het land in discrediet te brengen. Hij zal een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 EVRM. (stuk 3)

Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij deze risico's aan een deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft onderworpen.

Indien zij hieromtrent onvoldoende informatie heeft, dient zij een ambtshalve onderzoek te bevelen, teneinde alle twijfels omtrent het gevaar voor een schending van artikel 3 EVRM weg te nemen.

Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van actuele informatie die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties. Verwerende partij had op basis van deze actuele informatie een deugdelijke analyse moeten maken van de huidige situatie voor Engelstalige Kameroeners en kunnen besluiten tot systematische praktijken van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van het geweld in het Engelstalige gebied van Kameroen en het betwisten van de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van haar buikgevoel. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten alle grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker voldoende inhoudelijk te onderzoeken. Ze beperkt zich immers tot vaststellingen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van de onlogische gang van zaken. Zij liet echter na de onderliggende verdedigbare grieven van verzoeker aan een diepgaand onderzoek te onderwerpen.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats;
- het rapport "*Post-deportation risks: criminalized departure and risks for returnees in countries of origin*" van Dr. Maybritt Jill Alpes van mei 2015.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 24 april 2018 worden de COI Focus "*Kameroen. Terugkeer van afgewezen asielzoekers*" van 13 september 2017 en de COI Focus "*Cameroun. La crise anglophone*" van 23 april 2018 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten nu (i) hij opvallend tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor het verlaten van zijn dorp Kembong en over de handelingen die hij stelde op 4 oktober 2017, de dag dat zijn problemen in zijn dorp Kembong zijn begonnen, (ii) zijn verklaringen niet stroken met de berichten die in de media werden teruggevonden over de gebeurtenissen te Kembong, (iii) het niet aannemelijk is dat hij geen enkele fatsoenlijke poging deed om voor welke reden dan ook informatie in te winnen over zijn dorp Kembong, zijn familie die er gestorven was, of zijn familie die er nog leefde, (iv) het weinig geloofwaardig is dat hij tijdens zijn verblijf in de stad Douala op geen enkele manier plannen bleek te hebben gemaakt voor de toekomst of te hebben gedacht aan het oplossen van zijn situatie, (v) het zeer weinig aannemelijk is dat hij, indien hij werkelijk zou zijn gezocht door de Kameroense overheid en het Kameroense leger vanwege de beschuldigingen van moord op vier Kameroense militairen in zijn dorp Kembong, met zijn eigen paspoort het land zou hebben kunnen verlaten, en (vi) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet weten te wijzigen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Voor zover verzoeker verklaart als Engelstalige Kameroener een terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen, waar de Franstalige meerderheid aan de macht is, en aan de hand van verschillende landenrapporten stelt dat Engelstalige Kameroeners worden blootgesteld aan verregaande sociale discriminatie door zowel medeburgers als overheidsfiguren, regelmatig het slachtoffer worden van arbitraire detentie, het gevaar lopen om aangevallen en gefolterd te worden of zelfs buitengerechtelijk vermoord te worden, gaat hij eraan voorbij dat de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève *in concreto* dient te worden aangetoond en dat hij hiertoe in gebreke is gebleven. De Raad benadrukt hierbij dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Te dezen heeft verzoeker evenwel op generlei wijze aangetoond dat hij in Kameroen om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd of wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

De argumentatie in het verzoekschrift over de haat tegenover, de discriminatie van en het geweld tegen de Engelstaligen in Kameroen, en de verwijzing in dit verband naar algemene informatie – die overigens volledig aansluit bij de informatie die wordt gevoegd bij de verweernota – volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van de kwetsbare groep van Engelstalige Kameroeners.

De Raad erkent dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “*Engelstalige crisis*”. Uit de informatie gevoegd bij de verweernota van verwerende partij blijkt dat de protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen zich in de loop van een aantal maanden transformeerde in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen en dat de situatie in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukten en de boegbeelden van de protestbeweging werden gearresteerd, verergerde. Tot september 2017 manifesteerde de crisis zich in “*ghost towns*” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 nam het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken, toe. Vanaf november 2017 kwamen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's van Kameroen wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door aanslagen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. De incidenten beperken zich wel tot de Engelstalige regio's van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Er vallen burgerslachtoffers bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld, maar het aantal slachtoffers wordt niet opgelijst, noch gecommuniceerd. Het geweld veroorzaakt eveneens een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio's. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio's South West en North West.

De Raad erkent voorts dat Engelstaligen in Kameroen het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kameroen persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Engelstaligen in Kameroen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Engelstalig te zijn in Kameroen op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Dit wordt door de raadsman van verzoeker ter terechtzitting ook erkend.

Voor zover verzoeker er nog op wijst dat er gevaren bestaan voor geweigerde Engelstalige asielzoekers in Kameroen, die immers aanschouwd worden als landverraders en criminelen of ervan verdacht worden het land in diskrediet te brengen, en hierbij citeert uit verschillende mensenrechtenrapporten, wordt er vooreerst op gewezen dat de informatie van UNHCR waarnaar hij verwijst, betrekking heeft op de gedwongen terugkeer van asielzoekers door de Nigeriaanse autoriteiten, van wie het asielverzoek dus nog niet werd beoordeeld. Te dezen bevindt verzoeker zich duidelijk niet in de in dit rapport beoogde situatie. Voorts blijkt uit de overige informatie die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt niet dat geweigerde Engelstalige asielzoekers specifiek worden geviseerd bij gedwongen terugleiding. Ook uit de informatie die bij de verweernota van verwerende partij wordt gevoegd, blijkt niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Kameroen moeten vrezen voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op ernstige schade die bestaat uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit deze informatie blijkt wel dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Kameroen gescreend en ondervraagd kunnen worden door de politie om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten begaan in Kameroen of in het buitenland en dat het strafbaar is Kameroen te verlaten zonder geldig paspoort. De identificatie gebeurt systematisch bij alle gerepatrieerde Kameroeners onder meer omdat sommige terugkeerders zich voordoen als Kameroense burgers, maar in feite uit andere landen afkomstig zijn. Indien blijkt dat de betrokken terugkeerder verdacht wordt van identiteitsfraude, is het mogelijk dat hij wordt aangehouden en wordt doorverwezen naar de rechtbank. Soms wordt er door de betrokkenen aan de politie op de luchthaven geld betaald om een einde te maken aan hun detentie op de politiepost. Het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Kameroen aangehouden en vervolgd kunnen worden omwille van inbreuken op de immigratiewetgeving of het begaan van misdrijven maakt op zich evenwel geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uit. Evenmin kan hieruit een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving te handhaven. Te dezen heeft verzoeker overigens verklaard Kameroen te hebben verlaten met zijn eigen, geldig paspoort. De raadsman van verzoeker werpt ter terechtzitting nog op dat verzoeker dit paspoort inmiddels heeft vernietigd en dat hij bijgevolg in dubieuze omstandigheden in Kameroen zal toekomen. Daargelaten de vraag of dit een nieuw middel of een uitbreiding van het middel met een nieuwe grondslag betreft en of het dus al dan niet voor het eerst ter terechtzitting kan worden opgeworpen, wijst de Raad erop dat de schaarse berichten over incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Kameroen die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, niet van die aard zijn om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Kameroense burgers die gedwongen verwijderd worden naar Kameroen moeten vrezen voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Kameroen zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Kameroen geen reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt. Te dezen brengt verzoeker geen elementen aan die erop wijzen dat er in Kameroen actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN